

*Hồi Thứ Năm Mười***HỒN TÁN TÌNH KHÔNG**

Tống Mễ nói: “Câu này sai rồi! Bọn họ làm sao không phải người trong giáo? Chỉ là bọn họ không phải người của Vô Nhai Giáo, mà không lâu nữa sẽ trở thành người trong Võ Quốc. Về ý nghĩa, Võ Quốc là dùng võ trị quốc, điều này rất cần những người trẻ tuổi võ nghệ cao cường mà lại dũng cảm như họ. Bọn già lão đã không thành được đại sự nữa rồi!”.

Phục Ngưỡng phần nộ gần giọng: “Người... người dám ngang nhiên phân liệt Vô Nhai Giáo!”.

Tống Mễ lắc đầu: “Người sai rồi, ta không phải muốn phân liệt Vô Nhai Giáo, mà ta muốn Vô Nhai Giáo biến mất, để Võ Quốc huy hoàng tráng đại. Bởi vì cơ cấu tổ chức của Vô Nhai Giáo đã không theo kịp thời đại, thành viên quá phức tạp mà lại không cường ngạnh lôi kéo bên ngoài, khiến cho Vô Nhai Giáo như một con hổ to bệnh hoạn đui mù, nhìn thì đáng sợ nhưng kỳ thực chỉ là một cái tượng gỗ!”.

“Cho nên, ta mới nghĩ kéo dài hơi tàn của Vô Nhai Giáo chỉ bằng cắt bớt thế lực bày nhày của Vô Nhai Giáo đi, thổi một hơi tươi mới vào, tổ chức lại thành Võ Quốc. Võ Quốc tất sẽ tung hoành thiên hạ, võ vận trường cửu!”.

Hắn cười cười, lại nói: “Đương nhiên, trước mắt bọn ta làm vẫn chưa đủ tốt, ví dụ như đến giờ vẫn còn để những người như các người tồn tại trên thế gian, đó là một điểm sai sót, may thay hôm nay ta có thể sửa chữa sai sót này”.

Lý Đan Vân tức tối: “Người... vô sỉ!”.

Tống Mễ đáp: “Còn vô sỉ hơn một con đàn bà chủ động quyến rũ đàn ông sao?”.

Hàn Tiểu Tranh cảm thấy người Phục Ngưỡng đang run lên, còn sắc mặt của Lý Đan Vân đã trắng toát như giấy.

Giọng nói của bà cũng có phần run run: “Được, hôm nay ta sẽ đem mọi chuyện nói ra cho hết! Ta vốn là thủ hạ của Thần Thủ, phụng mệnh trà trộn vào Vô Nhai Giáo, tất cả đều rất thuận lợi, Thần Thủ rất hài lòng. Sau đó, ta mới biết thân phận của ta đã bị người phát giác!”.

Tống Mễ nói: “Không sai, sau khi ta phát giác ra thân phận của người, liền đem người sắp đặt vào bên cạnh Phục Ngưỡng, một mỹ nhân như người tự nhiên sẽ khiến tên tiểu tử Phục Ngưỡng thần hồn điên đảo. Sau đó ta dùng thủ đoạn sẽ tiết lộ thân phận của người để uy hiếp người, buộc người phải quyến rũ Diệp Thích, từ đó li gián Phục Ngưỡng và Diệp Thích, giúp ta quét sạch hai mục tiêu sẽ là chướng ngại rất lớn, đúng không?”.

Hắn nói rất bình thản, dường như người làm những chuyện này không có chút gì liên can tới hắn.

Hắn lại nói tiếp: “Các người có biết vì sao Thần Thủ lại biết được đêm nay các người sẽ đến tập kích hắn không? Ta nói cho các người biết nhé! Đó đều do ta ngầm sai người báo cho hắn biết, ta muốn hắn tiêu diệt các người, không ngờ ngược lại hắn lại chết! Thế càng tốt, vốn dĩ hắn là người ta muốn giết!”.

“Hắn tự cho rằng hắn rất thông minh, kỳ thực so với ta, hắn chỉ là một thằng ngốc, tất cả những gì hắn làm, bao gồm cả việc sau khi Bộc Thuyết bị thương, hắn cho người đâm thêm một nhát, rồi đến việc hắn khiến người giết Hoa Tích, ta đều biết cả!”.

Câu này vừa xuất ra, Hồ Đồ Vô Sinh và Tất Lăng Phong đều giật nảy mình. Hàn Tiểu Tranh cũng kinh ngạc không kém.

Tất Lăng Phong trầm giọng: “Đây vốn là việc trong giáo của các người, người ngoài không tiện nhúng tay vào, nhưng đáng tiếc Hoa Tích là bạn của ta!”.

Giọng nói của Hồ Đồ Vô Sinh cũng có phần lạc lõng: “Người... người vì sao thấy chết không cứu?”.

Tống Mễ nói: “Vì sao ta phải cứu? Bọn chúng đều là thứ đồ cũ không đáng cầm trên tay nữa, nếu ta nói muốn đổi Vô Nhai Giáo thành Vô Quốc, bọn chúng không làm ầm lên mới lạ!”.

Hắn thở dài một hơi rồi nói: “Đáng lẽ tất cả trắng đen đều có thể đổ vấy lên người tên tiểu tử xui xẻo này!”, hắn chỉ Hàn Tiểu Tranh: “Ta còn có thể làm thêm một phần văn chương đẹp đẽ khác. Đáng tiếc ả đàn bà này không biết vì sao trở mặt với ta, ta đành phải nói ra sự thật”.

Lý Đan Vân khàn giọng: “Ta hận người vì sao ngồi nhìn Thần Thủ hạ độc thủ với A Vân mà người không cứu!”.

Tống Mễ mở bàn tay ra nói: “Con nha đầu ấy không biết võ công, ta cứu nó ra có làm được gì? Ta làm sao có thể vì nó mà kinh động đến Thần Thủ? Thần Thủ không phải là người dễ đối phó, nếu không phải Phục Ngưỡng lão đệ khiếp phục bên cạnh hắn mười mấy năm qua, thật không dễ gì đối phó với hắn!”.

Hắn nhìn sang Phục Ngưỡng nói: “Không phải kinh ngạc, ta đã sớm biết người dịch dung thành Vô Tâm khiếp phục bên cạnh Thần Thủ, mười mấy năm trước ta đã sớm biết rồi. Ta luôn chờ đợi ngày người ra tay đối phó Thần Thủ, để con nha đầu A Vân chết cũng là muốn thúc người đấy!”.

Hàn Tiểu Tranh đột nhiên bật cười, Hàn Tiểu Tranh không chú ý đến ánh mắt kỳ lạ của mọi người, tự nói với mình: “Bây giờ ta mới biết cái gì gọi là thứ mặt dày vô sỉ thật sự!”.

Tống Mễ gật đầu đáp: “Không sai, người có thể mặt dày giống ta thực không nhiều. Có điều các người đã gần trở thành người chết rồi, ta có ngại gì không nói rõ mọi việc? Một người muốn thành đại nghiệp, đều phải làm một số việc bẩn thỉu nhỏ nhặt”.

Hắn nhìn sang Tất Lăng Phong nói: “Người ta không muốn giết nhất là Tất lâu chủ người. Nếu con tiện nhân này không xuất hiện, sự tình đã không phát triển như thế này”.

Hắn lại thở dài một hơi với vẻ tiếc nuối: “Trời sắp sáng rồi, giết người trong lúc trời tối là tốt nhất, bởi vì bóng tối có thể che giấu tất cả, cho nên ta không thể tiếp chuyện cùng với các người nữa”.

Tất cả mọi người đều hiểu dụng ý của Tống Mễ, hắn muốn giết người diệt khẩu.

Hiển nhiên, hắn có lòng tin làm được việc này, vì hắn không phải một người thích mạo hiểm.

Số người ở đây vốn không phải là người cùng đứng một phía, nhưng bấy giờ vì có cùng một kẻ địch, nên bọn họ phải đứng cùng nhau.

Hàn Tiểu Tranh, Đoạn Như Yên, Phục Ngưỡng đều đã bị thương.

Lê Viên Ngũ Quái lại thiếu mất Tuyệt Xú, uy lực phối hợp kinh người không còn tồn tại.

Chỉ còn Tất Lăng Phong, Hạ Vũ, Lý Đan Vân có thể toàn lực chiến đấu.

Không ai biết võ công của Tống Mễ rốt cuộc là cao đến thế nào, nhưng ai cũng biết võ công của Tống Mễ chắc chắn đã cao đến mức không thể nào tưởng tượng được, vì ngay cả võ công của đường chủ dưới tay hắn cũng đã cao đến mức đẳng phong tháo cực, huống chi thân là giáo chủ như hắn.

Thần sắc của mọi người đã bắt đầu trở nên trầm trọng, vì ai cũng biết một trận đánh giết sinh tử lại bắt đầu rồi, mà cơ hội của họ lại rất nhỏ rất nhỏ. Kỳ lạ là Lý Đan Vân ngược lại rất bình tĩnh.

Tống Mễ cũng có phần cảm thấy kỳ quái, hắn hỏi với vẻ nghi hoặc: “Lẽ nào người không biết với lực lượng của các người, vốn không thể nào đối kháng với ta được sao!”.

Lý Đan Vân nói: “Ta biết. Chính vì ta biết nên ta mới không sợ, vì ta đã sớm đoán biết cục diện như thế này sẽ xuất hiện. Không! Nên nói rằng Mặc giám sứ đã sớm đoán biết cục diện như thế này sẽ xuất hiện!”.

Mặc giám sứ? Không lẽ là Mặc Vũ?

Lời nói của Lý Đan Vân vừa dứt, mọi người liền nghe thấy tiếng bánh xe đang lăn, phía sau trăm tên mặc đồ đen lại xuất hiện thêm càng nhiều người.

Bọn đồ đen không ngăn nổi cuộc xung kích từ ngoài vòng vây, nhanh chóng rút ra.

Tất cả những tên mặc đồ đen lập tức co lại, dồn Tống Mễ vào giữa, hình thành một thế trận hình bán viên.

Chỉ thấy một chiếc xe lăn phóng đến. Trên xe lăn là một ông lão tóc trắng xóa, hai bên có hai gã đại hán cao to như hổ đầy chiếc xe lăn cho lão. Ông lão này chính là

Mặc Vũ, tức sư huynh của giáo chủ Vô Nhai Giáo, nhậm chức giám sứ.

Giám sứ đối với đệ tử trong giáo vốn không có bao nhiêu quyền quản thúc, mà chức này là để giám sát và đốc thúc giáo chủ. Trên sự thật, sự hưng vong của một bang phái với người trong bang phái có thể hình thành sự giám đốc đối với chương môn nhân có quan hệ rất lớn.

Vô Nhai Giáo có thể tồn tại lâu như vậy mà không suy, cũng là nhờ có tác dụng của nhân tố này. Địa vị của giám sứ không phải nằm trên giáo chủ, mà là lúc nắm đủ chân bằng thực cứ có thể chứng minh giáo chủ vi phạm giáo quy bội phản bản giáo, người ấy có thể đề nghị với tứ đại trưởng lão miễn trừ chức vụ của giáo chủ.

Còn tứ đại trưởng lão đều là những nhân vật ngang hàng với tiền nhiệm giáo chủ; hoặc là giám sứ, đường chủ cùng thời với tiền nhiệm giáo chủ, đức cao vọng trọng. Bọn họ bình thường không can thiệp vào sự vụ cụ thể trong giáo, chỉ khi bãi miễn hoặc trừng trị đương nhiệm giáo chủ, họ mới lộ diện.

Có như vậy mới có thể đề phòng cả một bang phái vì một đời giáo chủ mà nhanh chóng suy thoái hoặc đến mức sụp đổ.

Phía sau Mặc Vũ còn có bốn ông lão thần tình tiêu mục, bọn họ chính là tứ đại trưởng lão của Vô Nhai Giáo.

Phía sau nữa là các vị đường chủ của Vô Nhai Giáo.

Điều kỳ lạ là đường chủ của Vô Nhai Giáo lại chưa đến đủ, tương phải lại nhiều thêm bốn vị tăng nhân lông mày trắng xóa, nhìn thấy hình dạng bọn họ đều ẩn súc tinh quang, hàm mà không lộ, nhất định là cao tăng đắc đạo.

Càng kỳ lạ hơn là trên người Mặc Vũ phủ một lớp bào rộng lớn, dường như chỉ có phần đầu lộ ra ngoài.

Chỉ nghe Mặc Vũ trầm thanh nói: “Tổng sư đệ, người đã xúc phạm không ít giáo quy của ngã giáo, chỉ có tự phế võ công mới có thể thoát chết”.

Tổng Mễ hét lên: “Hỗn lảo, ta là giáo chủ, người lại dám dùng khẩu khí đó nói chuyện với ta!”.

Lại thấy Đông trưởng lão của Vô Nhai Giáo tiến lên một bước, cất tiếng nói: “Xét thấy trong thời gian Tổng Mễ nhậm chức vị giáo chủ, xem tính mệnh thuộc hạ như cỏ rác, ác ý li gián quan hệ các phân đường, lại mưu đồ lật đổ thánh giáo của ta, lập tổ chức tà môn khác. Dựa theo giáo quy ngã giáo, thông qua giám sứ và tứ đại trưởng lão đồng thương nghị, quyết định miễn khử chức vụ giáo chủ của Tổng Mễ, cho phép tự phế võ công để giữ tính mệnh. Nếu có phản kháng, cách sát vật luận!”.

Vừa dứt lời, bốn phía xung quanh vang lên tiếng hô lớn như núi lở: “Bán đứng huynh đệ, giết không tha! Âm mưu lật đổ, giết không tha!”.

Nghe thanh âm, đám đông vây quanh có gần ngàn người.

Vô Nhai Giáo không hổ là thiên hạ đệ nhất đại giáo.

Mặc Vũ ôn tồn nói: “Tổng sư đệ, tử đẳng người nuôi dưỡng đã không còn tồn tại nữa rồi. Còn khá nhiều người không giống người tưởng tượng như dạng thề chết theo người mà không quay đầu lại đâu”.

Im lặng một lúc, ông ta lại nói: “Hơn nữa, vị trí giáo chủ của người, vốn đã đến không rõ ràng. Năm xưa, người vì thắng ta mà đã vi phạm quy tắc của tiên sư, người đem tin tức thất lộ cho Thiếu Lâm ở Tung Sơn, nhằm đưa ta đến chỗ bị chấn nát tâm mạch, quăng xuống núi Thiếu Thất!”.

Tổng Mễ cười nhạt: “Nói vậy là người muốn nói ta cùng Độ Tâm thiền sư và bốn vị cao tăng cùng sắp đặt âm mưu đối phó với người à?”.

Nhóm người Hàn Tiểu Tranh cả kinh, lúc này mới biết bốn vị tăng nhân này là cao tăng thủ vệ Tàng Kinh Các của Thiếu Lâm Tự. Bọn họ là Độ Tâm đại sư, Độ Huệ đại sư, Độ Thiền đại sư, Độ Duyên đại sư. Bối phận của bốn vị cao tăng này còn cao hơn cả hiện nhiệm chủ tọa của Thiếu Lâm Tự, chỉ có điều họ là chức thủ vệ Tàng Kinh Các, bình thời ở sâu không ra ngoài, cho nên người trong giang hồ biết được bốn người bọn họ không nhiều. Hai tay Độ Tâm đại sư chấp lại, niệm: “A di đà phật!”.

Mặc Vũ mắng Tổng Mễ: “Bốn vị đại sư là cao tăng đắc đạo, thủ hộ bản tự kinh vật là việc thiên kinh địa nghĩa, người sao dám nói đến âm mưu?”.

Tổng Mễ đắc ý nói: “Nếu người đã nói bốn vị cao tăng không có sai, vậy thì chính là người sai đấy!”.

Mặc Vũ nói: “Người, ta đều sai, để chuộc lại lỗi lầm của ta, ta đã hướng Thiếu Lâm Tự tạ tội, người xem!”.

Ông ta liền chậm chậm xốc hết áo mũ bên trên ra, mọi người chợt phát hiện tay trái ông tay đã không còn tồn tại.

Cao tăng Thiếu Lâm tề tụng: “Tội lỗi, tội lỗi!”.

Mặc Vũ nói: “Ta dùng cánh tay đã trộm kinh năm xưa để tạ tội, may mắn là được chúng tăng Thiếu Lâm tha thứ. Quy tắc năm xưa tiên sư định ra, nay nghĩ lại kỹ, đích xác ta có chỗ sai phạm, tuy sau cùng chúng ta cũng ngậm trả lại vật đã lấy, nhưng đó vẫn là sai lầm được tạo nên”.

Tổng Mễ nói: “Người dám chỉ trách tiên sư?”.

Mặc Vũ nói: “Người không phải thánh hiền, có thể không có lỗi lầm ư?”.

Tổng Mễ đáp: “Ta cũng không phải thánh hiền gì!”.

Mặc Vũ nói: “Cho nên chúng ta cho người một cơ hội, chỉ cần người tự phế võ công thì có thể giữ được tính mạng!”.

Tổng Mễ cười đáp: “Đấy cũng gọi là cơ hội?”.

Mặc Vũ nói: “Người tội nghiệt thâm trọng, không như thế thì không phục được nhân tâm!”.

Tống Mễ đáp: “Loại cơ hội này, hay là giữ lại cho người đi!”.

Độ Tâm đại sư trầm giọng nói: “Tống thí chủ, khổ hải vô biên, hồi đầu thị ngạn. Năm xưa lúc người đem việc có người trộm kinh thư nói cho lão nạp, trong lòng lão nạp còn ngậm cảm kích. Nào biết là kế mượn đao giết người của Tống thí chủ, khiến cho lão nạp và ba vị sư đệ của lão nạp vô ý gây nên lỗi lớn. Tống thí chủ ám toán đồng môn sư huynh đã là không nên, khiến cho đệ tử Phật môn cùng lỗi vào tội nghiệt lại càng không nên. Bây giờ, người lại một mực nói muốn kiến lập một Võ Quốc dùng võ trị thiên hạ, ôi, Tống thí chủ sát khí quá nặng!”.

Tống Mễ thấy lúc này đã chứng phản thân li, tứ diện sở ca, không khỏi vừa kinh ngạc vừa hoảng sợ, lớn tiếng nói: “Lão trọc, sao chỗ nào người cũng bênh vực hắn?”.

Đối diện với sự nhục mạ của hắn, bốn vị cao tăng chỉ lẩm nhẩm niệm một câu Phật hiệu.

Hàn Tiểu Tranh bất giác khâm phục phong phạm hư hoài nhược tục của bốn người bọn họ.

Trong mắt Tống Mễ lóe lên ánh sáng điên cuồng. Hắn nói: “Lẽ nào sự vụ của Vô Nhai Giáo còn cần đến người ngoài nhúng tay vào?”.

Rõ ràng hắn muốn ám chỉ Thiếu Lâm tứ tăng.

Độ Tâm nói: “Lão nạp và chư vị sư đệ không có ý nhúng tay vào chuyện trong giáo của các người. Nhưng chúng tôi không thể ngồi nhìn người du độc sinh linh!”.

Ông ta nhìn sang nhóm người Hàn Tiểu Tranh, Đoạn Như Yên nói: “Thượng thiên có đức hiếu sinh, một cỏ một cây cũng đáng yêu đáng tiếc, huống chi mạng người? Mấy vị thí chủ này không phải người trong giáo các người, cho nên chúng ta sẽ không để cho người làm hại bọn họ!”.

Tống Mễ nói: “Đây là chính ông nói đấy nhá!”.

Chưa dứt lời, hắn đã rướn người vọt lên, bổ về hướng Mặc Vũ.

Hiển nhiên, hắn biết sau khi Mặc Vũ bị chấn nát tâm mạch, võ công đã mất hết, nên hắn đột nhiên ra tay khống chế Mặc Vũ, chỉ muốn tìm cơ hội thoát thân.

Động tác hắn ra tay cực nhanh, mà hắn cũng đã tính đúng dù tứ đại trưởng lão có ra tay tiếp cứu cũng không kịp, còn hai tên đại hán vạm vỡ như hổ bên mình Mặc Vũ chỉ được cái sức trâu, võ công lại rất bình thường.

Mặc Vũ sau khi tâm mạch bị chấn nát, rất khó khăn mới sinh tồn được đến bây giờ, mà hạ chi cũng không cách nào cử động được, cho nên bấy lâu nay phải dùng xe lăn để di chuyển.

Tống Mễ đoán chắc mình đột kích nhất định có thể đắc thủ, hắn biết rõ hôm nay mình thất bại tất cả, nếu có thể mượn Mặc Vũ để bảo toàn tính mệnh thì đã là may mắn lắm rồi.

Mắt nhìn thấy tay hắn sắp bầu vào tử huyệt của Mặc Vũ.

Tứ đại trưởng lão phi thân nhào đến, hai đại hán vạm vỡ giật mình thất sắc. Đoạn Như Yên, Hạ Vũ cũng kinh hoàng la lên.

Mọi việc dường như phát sinh đồng thời.

Đúng trong tích tắc cực ngắn đó, lại thấy Mặc Vũ tựa như thuận theo ý thức phản xạ, đưa cánh tay phải còn lại lên chống đỡ.

Trong bụng Tống Mễ không khỏi cười nhạt.

Liên ngay lúc đá chạm lửa xẹt này, tay phải Mặc Vũ đột nhiên nhanh hơn, với tốc độ còn nhanh hơn điện xẹt, bấu vào huyết Liệt Khuyết của Tống Mễ.

Tống Mễ không thể nào ngờ rằng Mặc Vũ không những có thể phản kháng mà thân thủ lại còn nhanh đến như vậy.

Huyết Liệt Khuyết trên tay phải của hắn bị bấu trúng.

Tay phải tê rần, tay trái hắn thành linh đánh ra một chưởng.

Mặc Vũ đột nhiên đưa tay vỗ lên xe lăn, liền mấy ánh chớp vụt ra với tốc độ kinh người, đồng thời cả xe lăn lẫn bản thân ông ta đã lướt ngược ra ngoài.

Tống Mễ phi tốc lách người, tránh được ba mũi ám khí nhưng vì cự li quá gần, có một mũi không né kịp, tay trái hắn lập tức sờ vào bên hông, một đạo hàn quang lóe lên, mũi ám khí đã bị lưỡi đao của hắn chém gãy.

Thủ pháp cực kỳ nhanh.

Mặc Vũ đã đáp xuống đất, vẫn ngồi đối mặt với Tống Mễ.

Tống Mễ khàn giọng: “Thật không ngờ võ công của ngươi vốn chưa mất!”.

Mặc Vũ đáp: “Không! Võ công của ta đích xác đã mất sạch, nhưng nhờ cao tăng Thiếu Lâm đại từ đại bi, giúp ta dùng Tẩy Tủy Đại Pháp khôi phục lại võ công!”.

Độ Tâm nói: “A di đà phật, Mặc thí chủ có thể tự chặt một tay, thành tâm hối lỗi, vậy thì võ công bị Thiếu Lâm chúng tôi phế đi, tự nhiên nên do chúng tôi khôi phục cho người”.

Gương mặt Tống Mễ nhăn nhó đáng sợ, hắn điên cuồng nói: “Không ngờ rằng người xuất gia cũng nói mà không giữ lời như vậy, âm mưu xảo trá!”.

Mặc Vũ hét: “Ta cho ngươi cơ hội cuối cùng, tự phế võ công! Nếu không, ngươi chết chắc!”.

Tống Mễ cười điên cuồng: “Cho dù ngươi khôi phục võ công, lại có thể làm gì được ta? Người chỉ có thể ngồi đó như một phế nhân!”.

Mặc Vũ vẫn nói: “Ta đếm ba tiếng, sau ba tiếng nếu ngươi vẫn không tự động thủ, ngươi sẽ không còn cơ hội nữa”.

“Một!”.

Tống Mễ hú lên một tiếng, bắn mình về hướng Mặc Vũ, y sam trên không lất phất kêu thành tiếng, thanh thế hãi người.

“Hai!”.

Lưỡi đao của Tống Mễ đã vạch ra một đường cầu vồng, tiếng rít như xé vải, nhắm vào Mặc Vũ chém tới.

“Ba!”.

Tiếng thứ ba vừa phát ra, lưỡi đao của Tống Mễ chỉ còn cách yết hầu Mặc Vũ chưa tới nửa thước.

“Tang” một tiếng, một thanh đao văng lên.

“Ọc” một tiếng, một búng máu tươi phun ra cuồn cuộn.

Đao là đao của Tống Mễ, máu cũng là máu của Tống Mễ.

Ngăn lưỡi đao của Tống Mễ là lưỡi đao của đại hán hổ hình, có điều là do Mặc Vũ cầm trong tay.

Máu của Tống Mễ lại không phải màu đỏ, mà là màu đen.

Tống Mễ như một con tôm co cuộn trên mặt đất, trên mặt hấn đã hiện lên một màu xám tro của cái chết.

Hắn vất vả nói: “Minh... không... tán...”.

Mặc Vũ chậm chậm gật gật đầu nói: “Chính là trong mũi ám khí sau cùng bị người đánh gãy!”.

Tống Mễ “ọc ọc” thổ ra một ngụm máu đen, nói thêm một câu: “Ta... hận... a!”.

Rồi tắt thở.

Mặc Vũ thờ một hơi thật dài: “Trong chốn u minh, tự có công lý...”.

OoO

Cô Thủy trấn.

Trên một sườn núi yên tĩnh ngoài trấn, trước một phần mộ có ghi bốn chữ “Diệp Thích chi mộ”.

Hàn Tiểu Tranh lại đào ở bên cạnh hai cái hố mộ, một cái chôn xuống cái vòng đeo tay bằng gỗ của A Vân, một cái chôn xuống chiếc chuông đồng.

Mã Lan hoa nở rộ, trên ruộng nương cũng bắt đầu lờ mờ xuất hiện màu xanh.

Bên cạnh Hàn Tiểu Tranh, có hai vị cô nương duyên dáng đang đứng.